

[Hans Hedtoft.]

Vi har jo i årets løb haft flere udenrigspolitiske diskussioner, og jeg har haft lejlighed til udførligt at begrunde mit partis standpunkt, så jeg tror, jeg i dag kan fatte mig ret kort.

Socialdemokratiet står på det standpunkt, at vi ved efter de bristede nordiske forsvarsforhandlinger at indmelde Danmark i den atlantiske fredsalliance har tjent både frihedens og fredens interesser i verden og derved tillige har skabt den størst mulige sikkerhed for vort eget land i en urolig og risikofyldt verden. Den russiske note, som vi i disse dage diskuterer, understreger blot, hvor farligt det havde været, hvis vi i dag havde stået isoleret og værgeløse. Det er en selvfølge, at socialdemokratiet, så længe regeringen fører vort lands udenrigspolitik i overensstemmelse med de retningslinier, der aftales med de demokratiske partier og altså også med os, vil føle sig forpligtet overfor denne udenrigspolitik.

Men samtidig med at vort land opfylder sine forpligtelser som medlem af den atlantiske pagt, ønsker vi, at Danmark gennem sit medlemskab i FN skal understøtte alle rimelige chancer for gennem forhandlinger at nå til afspænding, om muligt til en løsning af øjeblikkets stridsspørgsmål.

Vi deler den opfattelse, ministeren gav udtryk for i går, at vi ved forhandlingerne om krigsfangespørgsmålet i Korea bør stå fast på humanitetens princip, men vi bør trods de øjeblikkelige vanskeligheder, vi læser om i aviserne i disse dage, ikke opgive at nå til et resultat ad forhandlingens vej.

Alle muligheder for en genforening af Tyskland bør undersøges til bunds. Vi må gøre os klart, at det tyske problem er det centrale europæiske problem, og vi er fra vor side enige i, at der under international kontrol bør afholdes frie valg i hele Tyskland. Et af garanteret frie valg fremgæet tysk parlament bør efter afslutningen af en fredstraktat frit afgøre Tysklands fremtidige stilling, og det bør have mulighed for på fuldstændig lige fod at kunne indtage sin plads mellem andre nationer i alt mellemfolkeligt samarbejde.

Efter at Danmark nu fra 1. januar 1953 bliver medlem af sikkerhedsrådet og samtidig af nedrustningskommissionen, bør vi anvende al vor kraft på at søge gennemført en standsning af kaprustningen og en

international nedrustning og en international kontrol, der i alle lande skal have adgang til at sikre afskaffelse af atomvåbnet og overvåge, at atomkraften kun anvendes til fredelige formål.

Vi er enige i ministerens udtalelser om vigtigheden af at finde konstruktive forslag, der virkelig kan betyde en hjælp til de underudviklede lande. Vi har forlængst rejst dette problem, og vi er villige til at understøtte planer i den retning, den højtærede minister nævnte i går.

Vor stilling til Grønland fremgår af den kendsgerning, at vi selv har planlagt og indledet det reformarbejde, der nu videreføres af regeringen.

Og endelig behøver jeg ikke at uddybe, at vi er positivt indstillet for en videreudvikling af alt nordisk samvirke. Gjort gerning anviser også her vor vej fremover.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om noten fra Sovjetunionen og den i går afgivne danske svarnote.

I og for sig kunne det være et problem, om den russiske note overhovedet burde besvares fra dansk side. Formen, hvorunder den blev afleveret: offentliggjort i Moskva, før vi i København kendte dens eksistens, tyder i hvert fald på, at den mere til sigtede propaganda end en saglig meningsudveksling mellem to stater, der opretholder normale, venskabelige forbindelser — som det hedder i diplomatisk sprogbrug.

Når vi fra vor side dog har givet tilslutning til en besvarelse i den form, som i går meddeltes folketetinget, skyldtes det, at vi efter de særlige diskussionsregler, der benyttes østpå, før eller senere kunne blive udsat for den fortolkning, at vi ved tavshed havde accepteret de russiske beskyldninger.

Der er tre ting, som vi overfor denne Sovjetnote ønsker at slå fast.

For det første: noten repræsenterer en indblanding i danske anliggender — lige så utilbørlig, som hvis den danske regering i en note til Moskva beskyldte Sovjet for aggressive hensigter på grund af de vældige militære forholdsregler, russerne træffer nogle få minutters flyvning fra de danske kyster.

For det andet: der kan ikke påvises antydning af aggressive tendenser i det nordatlantiske samarbejde, som Danmark deltager i. Danmark vil aldrig række hånd til noget angreb på noget andet land, og vi